

Αυτό είναι η

δοξη πίστη

Έχω ένα κουτάκι μικρό

σαν τον καφέ αυτό, έτσι ερμητικώς κλείνει αυτό. Σαν τον σταυρό, το βάζω εδώ στον κόρφο μου και πηγαίνω κάτω και κοινωνώ, οποίος έχει ανάγκη. Όταν μελίζει ο παπάς τις μερίδες, παίρνει μία μικρή μερίδα σαν μία φακή και βάζει στην αγία λαβίδα μέσα στο άγιο Αίμα και τη βάφει έτσι. Κι είναι βαμμένη· Σώμα και Αίμα· και πηγαίνεις κατόπιν και μεταλαμβάνεις τον αδερφό, οποίος σε ζητήσει.

Λειτουργήσα. Όταν τελείωσα, να πούμε, μετάλαβα εγώ, ξέχασα να βγάλω μια

μερίδα από το άγιο δισκάριο να βάλω μέσα στο Αρτοφόριο και να τη βάψω. Ξέχασα. Ε, άνθρωπος είμαι κι εγώ, ξεχνάω. «Αδερφέ μου, να κάνεις λιγάκι υπομονή, γιατί ξέχασα». «Καλά».

Τον ειδοποιώ πάλι ότι την τάδε μέρα πάλι θα λειτουργήσω, αλλά θα 'μαι στα Καρούλια κάτω· θα λειτουργήσω, και 'κεί θα 'ρθω να σε μεταλάβω. Λέει: «Πάρε πάντως το Αρτοφόριο. Εάν με δεις εκεί στην εκκλησία, θα κοινωνήσω. Αν δεν με δεις, τότες δεν μπορώ, είμαι άρρωστος και να 'ρθεις να με κοινωνήσεις στο σπίτι μου». «Να "ναι ευλογημένο».

Παπα-Εφραίμ, άνοιξε τα μυαλά σου, γιατί τα 'χεις κι εσύ λίγα τώρα. Λοιπόν, εκεί στο αντιμήνσιο βάζω το Αρτοφόριο -το κουτάκι που θα βάλω τη μερίδα- να το βλέπω εκεί. Τελειώνω, αυτό εκεί, καταλύω. βρε, να πάρει η ευχή, να πάρει. Πάλι ξέχασα! Βρε, τι είναι αυτό; Τί είναι αυτό το κακό που με βρήκε; «Αδερφέ μου, ζητώ συγγνώμη, πάλι ξέχασα. Θα πάω πάνω να λειτουργήσω και θα "ρθω πάλι στα Καρούλια να σε κοινωνήσω. Να κανονίσω τον εαυτό μου κάνοντας τον κόπο να κατέβω πάλι, γιατί τα "χασα εγώ τα μυαλά μου». «Καλά».

Πάω λοιπόν, το βάζω το Αρτοφόριο απάνω στο αντιμήνσιο να το βλέπω. Το- βλέπω το Αρτοφόριο, βάζω εκεί, το καταλύω, το αυτό, τίποτε. Μνήσθητί μου, Κύριε, τι είναι αυτό με μένα! Τί είναι αυτό με μένα τώρα; λέω. Τί να πώ! Να "ναι ευλογημένο, λέω. Κατεβάζω λοιπόν το Αρτοφόριο, που έχομε ξερές μερίδες· τις έχομε αποξηράνει, τις έχομε κάνει παξιμάδι τη Μεγάλη Πέμπτη· κατεβάζω κάτω λοιπόν, απλώνω το αντιμήνσιο και ανοίγω το κουτάκι και βάζω τη λαβίδα από κάτω, για να πάρω μια μερίδα. Τη βάζω τη λαβίδα από κάτω, δεν σηκώνεται ο άγιος Άρτος! Πιέζω! Δεν σηκώνεται! Μα τι γίνεται; Πετάγεται ο άγιος Άρτος, ευτυχώς που έπεσε απάνω στο αντιμήνσιο. Ει δε, θα έπεφτε κάτω. Φοβήθηκα, τρόμαξα. Βρε, λέω, μήπως είναι οι μερίδες, έχουν κολλήσει στη μούσα; (Μούσα λέγεται ένα θαλασσινό σφουγγάρι, που το "χουν πατήσει και γίνεται στρογγυλό, έτσι πέτρα, πέτρα γίνεται, και βάζομε απάνω εκεί τις μερίδες· γιατί όπου να τις βάλεις, τραβάει υγρασία). Πάω εκεί στις μερίδες, α, οι μερίδες κουνιόντουσαν! Α! Έχει κώλυμα ο αδερφός! Γι' αυτό ξεχνάω εγώ ο λειτουργός, διότι έχει κώλυμα. Καλά. Παίρνω το Αρτοφόριο, κατεβαίνω κάτω. Τον κοινωνήσα.

Λέω: - Γέροντα, θέλω να σου πώ έναν λογισμό, και ως αδερφός και περισσότερο ως πνευματικός.

— Τί θέλεις να μου πεις;

- Να κάνεις μία γενική εξομολόγηση.
- Έχω κάνει τρεις, λέει απότομα.
- Άκουσε, αδερφέ μου, μήπως και ξέχασες.
- Όχι, λέει, δεν έχω, έχω κάνει τρεις.

Α! Δεν το σήκωσα πλέον αυτό. Ο τρόπος του, η συμπεριφορά του, δεν το σήκωσα. Να μιλάει έτσι! Εγώ να θυσιάζομαι και να σου λέω έναν πνευματικό λόγο... Άνθρωπος είσαι, πάτερ, ένα μικρό, όπως και πάνω εκεί, που πήγε ο πατερ-Παΐσιος, ήταν ένας βλάχος και ήρθε η ώρα που να πεθάνει αυτός ο βλάχος και δεν παρέδιδε ψυχή, μόνον έβλεπε τον διάβολο. Αυτός που τον υπηρετούσε, του λέει:

- Βλέπεις τον διάβολο;
- Ναι, ο διάβολος.
- Α, πάτερ, λέει, έχεις αμαρτία αξομολόγητη. Ρώτησε τον διάβολο τι αμαρτία έχεις.

Ρώτησε.

- Δεν θα παραδώσεις ψυχή.
- Γιατί, βρε διάβoλε, δεν θα παραδώσω ψυχή;
- Γιατί έχεις αμαρτία αξομολόγητη.
- Ποια αμαρτία;

Δεν μπορεί να την πει.

- Α, η Μαρία, λέει, με βιάζει. (Τα “βαλε με την Παναγία, Μαρία τη λένε οι διάβολοι). Δεν μπορώ, λέει...

Στο τέλος, ήταν παντρεμένος κι όλα όσα παιδιά γεννούσε, όλα απέθνησκαν. Και στο τέλος, στο τελευταίο, πηγαίνει σ’ έναν μάγο και τους έκανε μάγια ο μάγος και δεν το είχε εξομολογηθεί ο καλόγηρος αυτό. Του το θύμισε ο διάβολος. Το εξομολογήθηκε. Τώρα το εξομολογήθηκε κι έπειτα έπεσε και κοιμήθηκε (πέθανε).

Λοιπόν, άνθρωπος είσαι, πάτερ, το “χεις ξεχάσει αυτό. «Έχω κάνει τρεις». Α! Εγώ να μιλώ κατ’ αυτόν τον τρόπο και ο άλλος να μου... «Πάτερ μου, αυτό κι αυτό συμβαίνει». Ξέρεις τι μου αποκρίνεται;

— Ξέρεις τι μου λέει ο λογισμός; λέει.

— Τί σου λέει;

— Παίρνεις ένα κομμάτι ψωμί, βάζεις λιγάκι νάμα κι έρχεσαι να με μεταλάβεις.

— Μνήσθητί μου, Κύριε! Να το κάνω αυτό το πράγμα, πάτερ, γιατί να το κάνω; Καλά, εσένα μπορεί να μή σε σέβομαι, να μή σε αγαπώ, αλλά τον κόπο που κάνω από το σπίτι μου να “ρθω κάτω, να σε κοινωνήσω με ψωμί; του λέω. Σε τέτοια συνείδηση, σε φόβο, σέ...

Επίστευσε στον λογισμό του. Και να τι αποτέλεσμα, ούτως ώστε να μην είναι άξιος να κοινωνήσει!

Γι’ αυτό, μην πιστεύει καθένας στον λογισμό του. Υπακοή. Βγάζω το δικό μου το μυαλό και βάζω το μυαλό του Γέροντά μου. Αυτή είναι υπακοή.

Αυτό θα πει υπακοή. Να βγάλεις τον λογισμό σου, τον δικό σου, και ν’ ακούσεις τι θα σου πεί ο Γέροντάς σου.

Πηγή: imverias.blogspot.gr